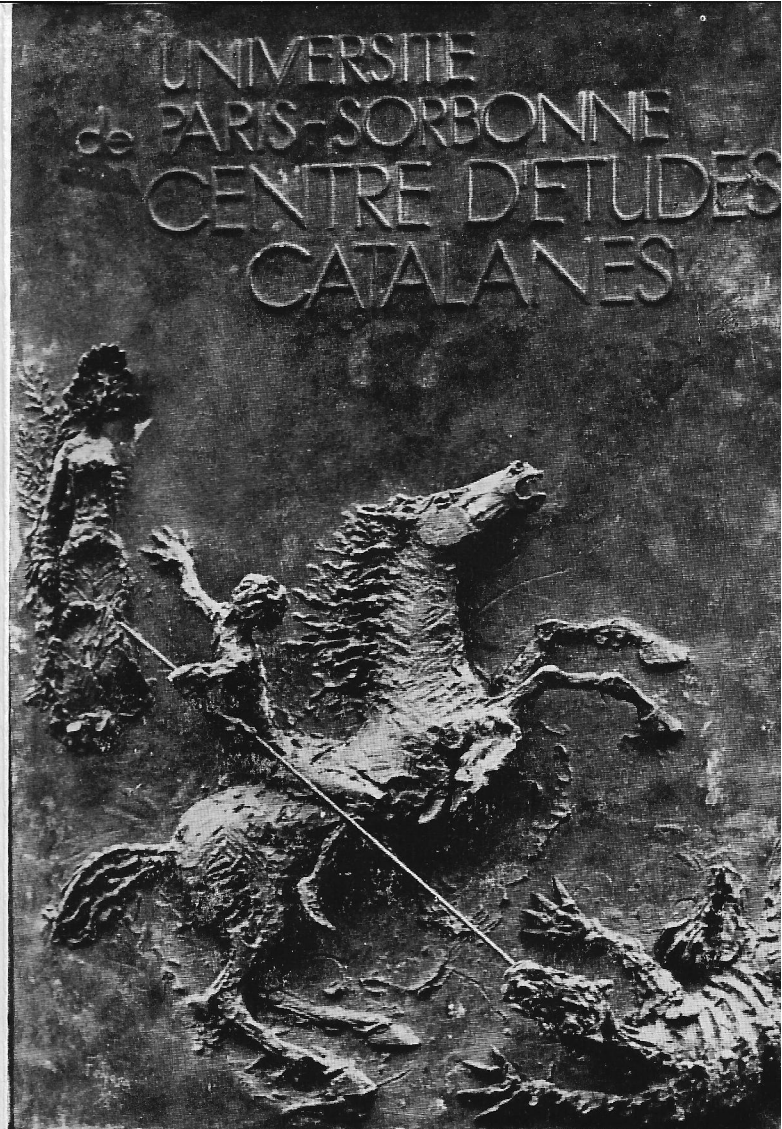

**UNIVERSITÉ DE PARIS-SORBONNE
CENTRE D'ÉTUDES CATALANES**

9, rue Sainte Croix-de-la-Bretonneire, T. 2776569 75004 Paris.
Horari de secretaria de 9,30 h. a 12,30 h. i 14,00 h. a 11,30 h.

**Université de Paris-Sorbonne
CENTRE D'ÉTUDES CATALANES**

9, rue Sainte-Croix-de-la-Bretonnerie, 75004 Paris

Situat al bell mig del Marais, aquest barri parisenc que ha servat gairebé intacte el sabor d'un brillant temps passat, el Centre d'Estudis Catalans de París s'inaugurà el 8 de novembre de 1977.

El seu director, el Professor Maurici Molho, es complau a dir que és la casa de tots els catalans. Nasqué, doncs, de la iniciativa d'universitaris francesos i de donatius de mecenes catalans. La seva creació es deu a l'interès del Professor Ch. V. Aubrun per la cultura catalana i a l'ajuda necessària per a la seva realització que li brindaren a bastament personalitats catalanes. Obtingueren primer de la Municipalitat de París que els cedís una de les cases-palau del Marais mitjançant un lloguer simbòlic durant 99 anys. Ric de molts segles d'història, l'edifici tanmateix es trobava en un complet estat de deterioració. Calia, doncs, emprendre'n la restauració, la qual cosa suposava respectar el seu ambient i mantenir un estil en tots punts admirable. La Universitat de la Sorbona —París IV— s'encarregà de la refecció de l'edifici i la major part de les despeses fou coberta gràcies als donatius de personalitats i d'entitats dels Països Catalans. Tant els arquitectes com els aparelladors han reeixit en llur intent de restauració de l'edifici —que és al núm. 9 del carrer Sainte Croix de la Bretonnerie—, ja que han conservat l'elegància de les arcades i la sobrietat de l'obra i han posat en relleu, entre altres coses, una sumptuosa escala de cargol del segle XVI. Finalitza aquest conjunt arquitectònic un baix relleu de l'escultor Apelles Fenosa que representa el cavaller Sant Jordi matant el Drac, símbol de catalanitat.

Es pot dir que la vocació del Centre és triple: universitària, cultural i científica. L'ensenyament de la llengua i de la civilització catalanes es divideix en tres graus des de la iniciació al idioma fins a l'estudi dels grans fets culturals, històrics i literaris de la civilització catalana. Aquests cursos, oberts al gran públic i l'interès dels quals palesa el nombre dels estudiants i llur asiduitat, completen l'ensenyament de la Facultat i són reconeguts per la Universitat, que els confereix diplomes.

D'altra banda, entre les seves activitats universitàries el Centre organitza colloquis i conferències, com el colloqui de la inauguració, sobre el Fet Català, que tingué lloc sota la presidència del Professor Pierre Vilar i al qual participaren emponents especialistes catalans. Es preveuen, és clar, altres reunions del mateix caire, encontres que permetran de bescanviar opinions sobre temes tant econòmics com literaris, artístics, etc.

Porta oberta sobre la cultura, el Centre pretén també portar testimoniatge de la vida artística dels Països Catalans, les diferents manifestacions de la qual seran presentades al públic sense exclusió de cap mena: pintura, ceràmica, escultura, art cinematogràfic, etc... En els tres primers mesos de la seva existència, la magnífica exposició de ferros forjats que presentava obres de Gargallo i de González, juntament amb documents fotogràfics sobre les realitzacions de Gaudí, féu de la sala d'exposició un vertader museu obert al carrer. Així el Centre confirmava la seva presència i donava a conèixer els tresors de la tradició catalana de la forja. Queden programades d'altres exposicions; esmentem solament les més properes i de més prestigi: Tàpies, Miró. Solen anar acompanyades de conferències que amplifiquen l'impacte visual de les obres exposades.

Però no solament hi seran representades les arts plàstiques. La música hi té i hi tindrà evidentment el seu lloc. Podríem parlar del recital d'en Raimon —que se celebrà en el gran amfiteatre de la Sorbona— o del concert de música moderna de Carles Santos, que marcaren les diades de la inauguració. Caldria també evocar el projecte d'un Homenatge a F. Sor retut per un duo de guitarristes. Totes aquestes manifestacions tan palesa la vitalitat del lleuguatge musical en els països de llengua catalana i donen testimoniatge dels seus diferents camps d'expressió.

Per acabar, el Centre també té una vocació més específicament científica gràcies a la seva biblioteca. Enriquida amb les donacions de les diferents editorials dels Països Catalans, ha reunit igualment els llibres de la Fundació Cambó i de l'Omnium Cultural de París. Això permetrà que els estudiants i els investigadors disposin d'un centre de documentació apte per facilitar llur tasca. Tampoc no podem oblidar la possibilitat oferta per a la consulta de la premsa catalana —tant diaris com revistes—, font d'informació periodística que prou falta feia a la universitat de París.

Així, doncs, econòmicament a càrrec del govern francès i de la Universitat de la Sorbona, regit per un consell d'administració que inclou universitaris i personalitats catalanes i franceses, el Centre d'Estudis Catalans de París, amb l'impuls del seu Director, del seu Secretari i dels diferents membres que l'animen, pretén retre testimoniatge de la vitalitat i del ressò del fet català en terra francesa.